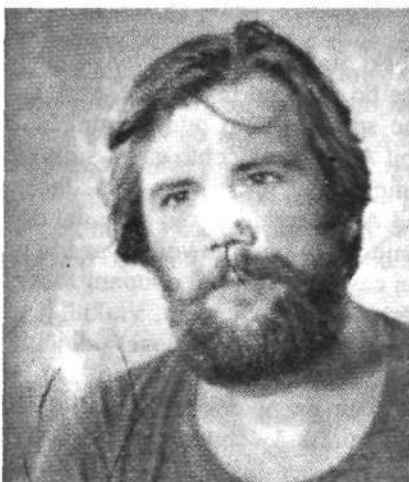


nedolžnost, z belimi nožicami so mu plesale pred očmi, Janez je začel kričati, ponorel je, se zaletel v okno in skočil ven na sneg. Škoda, da smo bili v pritličju. Trop malih nedolžnic je ostal v sobi. Začelo nas je zebsti, Jack ni ničesar več čutil. Pod njim so ležali iztrebki in urin, vse človeško ga je zapustilo.

Čutil sem, da moram narediti konec, drugače mi uničijo vso bajto. Al je bil navajen na take prizore, mogoče je mislil, da je to tretje ponavljanje. »Cut, cut!« je svetoval, a nismo imeli kaj rezati. Padel sem na kolena in začel moliti, mrmral sem nekaj nerazumljivega, postajalo mi je toplo pri duši, hudič me je zapuščal za nekaj časa, fuck me and marry me young, sem pomislil, oziral sem se naokrog in kislina mi je razjedala želodec, nekaj trenutkov sem bil slep. Potem pa sem slišal strašno eksplozijo, razneslo je peč! Goreča drva so nam popadala v naročje, vse se je zrušilo pod ognjem. Al je še pravi čas skočil na sneg, Borisa je zažgalo, lutka je zlezla skupaj in zaudarjala po plastični masi; zadnje, kar sem utegnil videti, so bili moji prsti, ki so premrazeni in z dolgimi, črnimi nohti pisali zadnje misli zgodbe! Potem sem začutil, da je čas, ko se omama sprevrže v nekaj trajnejšega, končno nastopil in z muko sem odlepil prste od črk in si vrelo roko porinil v želodec, da so mi žile pokale od pritiska in so ostri nohti z užitek rezali meso. Umazana kri je stekla po snegu, za hip sem drobovje zadržal z dlanmi, nato sem odprl sebe njemu!



Franjo  
Frančič

## Soline

vstopiš v ta čarni svet  
brez kril  
slep in gluha  
iskalec v kletke vpet  
iz blodnikov izgnan

prepisovalec zgodb  
vstopiš med vrata morja in neba  
po poti brez gore  
suženj brez okovov  
čudiš se in ne načudiš  
tej lepoti  
pokrajini s hišami brez oči  
hodiš v mavrici grmičev  
mimo beline galebovega snega  
mimo skoka ciplja  
zamahneš kot par belih čapelj  
ti bazeni oaz  
izza zidov oblakov  
cirkusantski ponirki  
smeh pene valov  
korak za korakom  
do reza obzorja  
potohodec blede  
klečiš in nevede moliš  
v bleščavi sinjine  
zreš v umirajoče hiše  
v barnistrine roke  
v paleto cvetov  
madeži soli  
nevidne žile korenin  
kot utrujene roke  
brez mask na obrazih  
sanjava lobanja prednikov  
jadra jutra  
ne ozri se  
samo ven  
skozi silne utripe  
bobna čas  
za življenje na obroke  
klovn šteje otroke  
prav tiste izgubljene  
ideale in iluzije  
ko sekira preseka popkovino  
nemoč in bes  
steče ven  
v ta popolni svet  
v to ravnovesje azila

prisluhni tišini  
sprejmi  
vrzi sidro  
garati za trenutke  
v tem čarobnem svetu  
iz bega v beg  
štejejo harlekini  
zlate zvezde  
noč je dan  
in dan je noč  
glasovi v melodiji  
plešejo mrličiči  
na harfo gode val  
minevanja in sprijaznjenja  
noč brez kresa  
popotnik brez ognja  
in vendar gnezda  
grad izklesan iz megle  
kdo bi preštel fragmente  
lomi se svetloba  
svet tone  
mali pajac pa joče  
rad bi se približal  
vsem tem podobam  
ki zbeže mimo  
v druge čase  
nova stanja  
in ni več čarovnije  
zapuščeno golo  
samevajo soline

